

стене е достигналъ до значително състояние, и, единъ день, имайки прѣдъ очи благото на своето отечество, жертвува своето имане за културни и просвѣтни цѣли. Величието на такъвъ характеръ изпъква не само въ пожертвуванието, но и въ виститъ мисли и чувства, подъ влиянието на които го е сторилъ, които сж вълнували неговата душа. Защото такъвъ характеръ е прѣвъзмогналъ себе си, излѣзълъ е отъ сферата на егоистичното, обикновеното и се е издигналъ до алтруистичното, възвишеното. Общочовѣшката, хуманната идея, що го е въодушевявала, ще стопля, ще сгрѣва и сърдцата на поколѣнията и ще прораства съ нова сила, съ нова мощъ. Ето защо отъ национални, дѣянията на подобни люде ставатъ общочовѣшки: като поощряватъ развитието на своето отечество, тѣ подтикватъ и културата на човѣчеството изобщо.

Нашиятъ народъ има възвишени и славни мжже, които извоюваха въздигането, закрѣпването и усиляването на българското племе въ умствено, нравствено и политическо отношение. Но културата е продуктъ на множество и разнообразни фактори. Единъ важенъ, крупенъ факторъ въ нашия националенъ животъ съставя традиционната чѣрта въ характера на нашия народъ — *чръзъ пожертвование да крѣпи и засилва народната ни просвѣта*. И трѣбва да признаемъ, че въ създаване на съврѣменна, модерна България плеяда дарители играха завидна роль, като съдѣйствуваха, поощряваха най-сжществения културенъ факторъ — просвѣтата. Тая чѣрта въ характера на българина е отбѣлѣзана и отъ чужди писатели. Авторката на съчинението — „Какъ люди на бѣломъ свѣтѣ живутъ“ — Е. Водовозова казва: Българитѣ сж голѣми патриоти и въпрѣки своята голѣма пестеливостъ, която достига до скжперничество, — пестеливостта е характерна чѣрта у тоя народъ, — тѣ обаче за патриотични цѣли правятъ голѣми пожертвования: единъ ще завѣщае цѣлото си състояние за устрой-